

יום ה', י"ג בתשרי תשס"ד (09 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כמה 'מוסרי השכל' הנלמדים ממצוות חג הסוכות \ חג שמיני עצרת הבעל"ט:
הסוכה נועדה לחנך כל אחד לחוש בחייו כבדירת ארעי, כשם שהסוכה משמשת דירה ארעית שבעת ימים, כך אף אנו דרים בעולמנו זה כ-70 שנות חיים.

הסוכה, שהיא דירת ארעי מרמזת על הגלות; והדינים הנוגעים למצווה זאת, יש בהם רמז לחייו של היהודי בגלות. **הסכך** – אסור שיהא מחובר לקרקע, רמז לתלישתו של היהודי בגלות. **סוכה**, שכל גובהה עשרה טפחים (פחות ממטר – הגוגה המינימלי המותר), ורק בקושי אפשר להרים בה את הראש, היא סוכה כשרה. כך דמותו של עם ישראל, שגם הוא נחשב נמוך בעיני הגויים. **יש דין בסוכה: "תעשה, ולא מן העשוי"** – יהודי חייב ליצור הכל בעצמו, ובכל פעם עליו להתחיל מבראשית – כך היא נדידתו בין כל ארצות הגולה.

סוכה, שגובהה יותר מ-20 אמות (כ-10 מטר!), פסולה. מכאן, שרמת חיים גבוהה מדי פסולה ביהדות. וכן אדם הגיאה בעצמו, ברכושו ובמעמדו פוסל את עצמו בעיני אלוקים ואדם, כי ה' אוהב לב נכנע. לעומת זה, סוכה נמוכה מדי, אף היא אינה כשרה. טובה היא הענווה ופסולה הגאווה, אבל שומה על כל יהודי לשמור על צלם האדם ועל צורתו, **שלא ישפיל את עצמו יתר על המידה**. ושביל הזהב של הרמב"ם יהא נר לרגליו.

חסידים דרשו, כי נטילת **לולב** היא סמל: אף-על-פי שהוא מחולק בעליו, הם דבוקים זה בזה ואין **לו** אלא **לב** אחד. כך גם ישראל: אעפ"י שהם כמה שבטים וכמה עדות, הם מאוחדים כאיש אחד בלב אחד לעשות רצון אביהם שבשמיים.

מצוות הכנסת אורחים היא אחת המצוות החשובות בתורת ישראל. המשנה מונה אותה בין המעשים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא. חז"ל דרשו: "גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה" [מסכת שבת קכ"ז], הנלמדת מבקשתו של אברהם אבינו לפנות משיחתו עם בורא העולם כדי לקבל את "האורחים" שבאו לבקר ביום השלישי למילתו. סמל לקיום מצווה זו: אנו מזמינים 7 "אושפיזין" – אורחים מאבות האומה, לבוא ולברך את בעל הבית לפני גמר הדין ויום החתימה הסופית **בהושענא רבא**. ואלה האושפיזין: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרון, יוסף ודוד. בכל יום מימות החג, לפני תחילת הסעודה, מזמינים את האורח, אשר נקבע לאותו יום, לפי סדר השמות והימים. בחצרות האדמו"רים, נהגו להזמין "כלי זמר" שינגנו בכל ערב לכבוד האושפיזין.

בעוד שבוע, בחג שמיני עצרת שבא לאחר חג הסוכות, אנו מתחילים לומר, "משיב הרוח ומוריד הגשם" בברכת הגבורות של תפילת שמונה-עשרה. היה מספר על כך **אריה דולצ'ין** [בין תפקידיו, יו"ר הסוכנות היהודית], שפעם היה עם סבו בבית כנסת ברוסיה [זה עוד היה בזמן הצארים]. כאשר דולצ'ין הקטן ראה את הציבור מתפלל את תפילת הגשם בשמיני עצרת, שואל הוא את סבו, "מה זה?" הסבא הסביר לו שמבקשים שירד גשמי ברכה בשנה הקרובה. באותה שעה, היה יורד בחוץ 'מבול' של גשם, והילד לא הבין. "סבא", הוא אומר ומצביע מבעד חלון בית הכנסת, "יורד הרבה גשם בחוץ!" "אך", השיב לו הסבא, "זה לא הגשם שלנו, היהודים..."

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום חמישי

יום נעים, חג שמח ושבת שלום!

כניסת שבת (ב"ש): 16⁵³

צאת השבת (ב"ש): 17⁵¹

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.